

inter Angelum et Deum, ut per se notum est.

12. *Aliquorum evasio. — Evertitur. — Ob-jectio.* — Responderi potest, quod Angelus comparatur ad Deum, ut deficiens, et imperfectus, ad Christum vero, ut excedens, et superior in naturæ perfectione: sponsa autem comparari debet ad sponsum, ut inferior, et deficiens, et subjecta, juxta Paulum Eph. 5, dicentem: *Sicut Ecclesia subjecta est Christo, ita et mulieres viris suis.* Sed contra hoc est, quia hæc desponsatio non fit per naturam, sed per gratiam: Christus autem ut homo, licet in conditione naturæ minoratus fuerit ab Angelis, tamen in perfectione gratiæ est longe excellentior illis. Imo est caput illorum, habens in eos perfectum influxum gratiæ, et gloriæ, ut alibi ostendimus, ergo ex hac parte habet sufficientissimam proportionem, ut sicut Angeli uniuntur illi ut capiti, etiam ut sponso jungatur. Nam, ut idem Paulus eodem loco ait: *Vir caput est mulieris, sicut Christus caput est Ecclesie.* Et tamen idem Paulus in eadem ep., cap. 1, dicit Christum esse constitutum: *Caput super omnem Ecclesiam*, id est, angelicam, et humanam, seu Ecclesiam ex Angelis, et hominibus constantem, ut ubi exponit D. Hieronymus, et concordat D. Thomas, 3 p., quæst. 8, art. 4, ex illo ad Coloss. 2: *Qui est caput omnis Principatus, et Potestatis.* Dices, esto Christus meruerit Angelis, non tamen eos proprie redemit, nec sanguinem pro eis fudit: non desponsavit autem sibi Ecclesiam, nisi quam redimit sanguine suo, juxta illud ad Eph. 5: *Viri diligite uxores vestras, sicut et Christus dilexit Ecclesiam, et semetipsum tradidit pro ea.*

13. *Solvitur.* — Atqui non desunt, qui dicant, Christum etiam redemisse Angelos, et pro eis mortuum esse. Sed id non probamus, nec in præsentem necessarium est. Tum quia Paulus non dicit solam eam partem Ecclesie esse Christi sponsam, quæ ab eo est redempta, vel pro qua sanguinem fudit: sed dixit ita Christum dilexisse Ecclesiam, ut pro illa redimenda sanguinem fuderit, quod est verum, etiamsi Ecclesie ut compositæ ex Angelis, et hominibus sanguis Christi proprie non fuerit necessarius omni ex parte, seu per se primo (ut philosophorum terminis utamur) sed ratione ejus partis, in qua indigebat redemptione. Tum etiam, quia licet Christus non fuderit sanguinem pro Angelis redimendis, nihilominus effundendo sanguinem pro hominibus per eandem effusionem concomitanter meruit

Angelis, et sanctificavit illos, in quo dilectionem sponsi satis erga illos ostendit. Accedit, quod, ut ait Bernardus, serm. 76, in Cant.: *Civitas, oves, et sponsa unum sunt: civitas propter collectionem, sponsa propter dilectionem, oves propter mansuetudinem:* sed Ecclesia, ut constans ex Angelis, et hominibus, est una illa civitas, de qua dicitur Apoc. 21: *Vidi civitatem sanctam Jerusalem novam*, ut supra ex eodem Bernardo retuli. Et tota illa etiam est *unum ovile Christi*: ut idem Bernardus dicit: nam etiam Angeli sunt Christi oves, ut supponunt sancti, qui parabolam de centum ovibus, Matt. 18 et Luc. 15, exponunt de Angelis et hominibus, ut Gregorius, homil. 34, in Evangel., Cyrillus Hierosolymitanus, catech. 15, Hilarius, Theophylactus et alii antiquiores; ergo tota illa Ecclesia est etiam sponsa Christi. In hac ergo metaphorica appellatione, etiam Angelis tribuenda, nihil absurdi reperio, et locupletari potest ex his, quæ de illa tradit Bernardus, homil. de Virginibus, ad cap. Matt. 15, in principio, et serm. 7, in Cant., initio.

14. *Fatendum tamen dotes non tam proprie Angelis, quam hominibus convenire.* — Nihilominus tamen propter peculiarem conjunctionem Dei cum hominibus per Incarnationem placet sententia D. Thomæ in 4, supra, ubi sic concludit. *Ex ratione inducta non potest simpliciter haberi, quod in Angelis dotes non concedantur, sed solum quod non ita proprie sicut hominibus, ratione dissimilitudinis prædictæ.* Utique in natura, et Richardus etiam supra dixit: *Dotes maxime proprie esse in animabus beatis; aliquo etiam modo, licet non ita proprio, in Angelis sanctis.* Et Paludanus eadem, dist. 49, quæst. 8, num. 11, licet prius neget dotes quoad nomen esse in Angelis, adjungit: *Sed large, sicut Christus dicitur caput Angelorum, sic dicitur sponsus Ecclesie triumphantis.* Et idem habet latius Abulensis, Matth. 17, quæst. 107, et de quæstione nominis, ac metaphoræ hæc sufficiunt.

15. *Corporales dotes in Angelis reperiri nequeunt, nisi aliquantulum in corporibus assumptis.* — Solum superest advertendum, hæc dicta esse de dotibus spiritualibus beatorum, nam corporales dotes, quæ sunt perfectiones corporis gloriosi, scilicet, subtilitas, agilitas, impassibilitas, et claritas in Angelis inveniri non possunt, cum corporei non sint. Nihilominus tamen probabile est in corporibus assumptis posse per virtutem gloriæ assumere etiam illarum dotium participationem. Nos supra diximus probabile esse posse ipsos in corporibus

assumptis se præbere videndos, quibus volunt, et se aliis occultare, non solum per interjectum impedimentum, sed per virtutem gloriæ, suspendendo impressionem sensibilium specierum. Sic ergo probabile est posse assumere corpus cum dote subtilitatis introeundi in domum, januis clausis, vel agilitatis, velocius movendo corpus, quam per solam naturam posset, vel transferendo illud ab extremo loco ad extremum sine transitu per medium, et sic de cæteris. Quæ possent disputari latius, quod nunc non vacat, et ut aliis occasionem præbeamus, hæc sufficiunt.

CAPUT VIII.

AN SANCTI ANGELI SALTEM IN ACCIDENTALI BEATITUDINE SUI MERITIS CRESCANT.

1. *Probatur ex Scriptura dari gloriam accidentalem.* — Supponenda imprimis est communis theologorum distinctio de duplici perfectione beatitudinis, quam essentialia, vel accidentale præmium, seu gloriam vocant. Tradunt communiter theologi in distinct. 11, et in 4, dist. 49, et D. Thomas, dict. quæst. 62, art. 9, ad 3. Et omisso priori membro de essentiali gloria, quæ nomine *vite æternæ*, in Scriptura significatur, quia de illo jam satis dictum est; accidentalis gloria frequenter in sacra Scriptura indicatur, ut Psalm. 149, cum dicitur: *Exultabunt Sancti in gloria, letabuntur in cubilibus suis*, et Luc. 15, ibi: *Gaudium erit in celo super uno peccatore penitentiam agente.* Huc etiam pertinet judiciaria potestas, et sessio, quam pauperibus Christus promittit. Imo, et illud, *centuplum*, quod præter, *vitam æternam*, idem Dominus Matth. 19, promittit, si non tantum in præsentem vitam, sed in futura implendum accipiatur. Præsertim vero in Apocalypsi hæc accidentalis gloria multis modis indicatur, per vestimenta alba, per coronas aureas, per canticum novum virginum sequentium Christum, et per stolas martyrum: et alia similia, quæ in illo libro inveniuntur. Et ad hanc gloriam accidentalem pertinent aureolæ virginum, martyrum, et doctorum: et similia, quæ suo modo, et cum proportionem Angelis communia sunt. Nam licet eis propriæ aureolæ non conveniant, quia non sunt capaces virginitatis propriæ, aut martyrii, tamen habent alia obiecta proportionata, de quibus possint accidentaliter gaudere, ut dicemus, et notat Richardus in 4, dist. 49, art. 4, quæst. 5 et 6, et Soto ibi quæst. ultim., articulo ultimo, concl. 8.

2. *Triplex significatio accidentalis gloriæ.* — Ut autem sine æquivocatione intelligatur, de qua gloria accidentali in præsentem loquamur, scire convenit, accidentalem gloriam, in tribus significationibus accipi posse. Primo ut accidentalis perfectio beatitudinis dicatur, quidquid est extra rigorosam essentialiam beatitudinis essentialis, id est, omnis operatio, vel perfectio distincta ab illa operatione, in qua formalis beatitudo essentialiter constituitur. Et sic supponendo quod sola visio Dei sit tota essentia beatitudinis: amor, et gaudium de ipso Deo clare viso, vel de ipsa visione, et omnes dotes gloriæ, et rectitudo voluntatis, et omnia similia ad accidentalem beatitudinem pertinebunt. Verumtamen licet secundum quemdam philosophicum rigorem, ille modus loquendi sustineri possit; nihilominus theologi communiter non ita loquuntur, ut videre licet in 4, dist. 49, Richardo, art. 5, quæst. 1, et Soto ibi quæst. 3, art. 4, in principio, et in fine, et quæst. 5, art. 1. Et ad rem præsentem ille modus appellandi beatitudinem accidentalem non deservit: quia omnes illi actus æque immutabiles sunt, et augmentum non recipiunt, sicut neque ipsa visio. Et ideo ab opinionibus abstractendo, illa tanquam substantialem beatitudinem constituentia ab ejus accidentibus distinguimus.

3. Secundo ergo modo accidentalis gloria, beatitudo, seu præmium dicitur, omnis illa perfectio, quæ additur completæ, ac substantiali beatitudini: hæc enim Deum ipsum habet pro immediato objecto, illa versatur circa obiecta creata, ut sunt gaudia de bonis operibus factis, ad quæ pertinent aureolæ, et fructus, et similia. Inter hæc vero, quædam sunt veluti accidentia inseparabilia, quæ beatitudinis substantiam infallibiliter sequuntur, vel in universum, vel in unoquoque beato secundum modum suum. Et sub his accidentibus gloriæ numerari possunt memoria priorum bonorum operum, peccatorum remissio, cum gaudiis, quæ ex his consequuntur. Item honor, et gloria beatorum inter se, et apud Deum, quæ ab illo statu inseparabilia sunt. Item cognitio creaturarum in proprio genere, præsertim illa, quæ ratione beatifici status altiori modo confertur. Et ad hunc modum in hominibus gloria corporum resurgentium respectu beatitudinis animæ inter accidentales numeratur. De hoc ergo genere accidentalis beatitudinis etiam in præsentem non loquimur. Nam licet sit verum, et in Angelis reperitur, tamen in illo non invenitur proprium augmen-

tum, de quo tractamus. Et ratio est, quia hæc accidentia, vel ex natura rei, vel ex ordinatione divina consequuntur inseparabiliter, vel infallibiliter dantur cum ipsa beatitudine essentiali: et ideo sicut in hac non est augmentum, ita neque in illis accidentibus. Et ideo talia accidentia dici possunt per se secundo, et quasi immutabiliter beatis convenire.

4. Sed objici potest, quia in his potest inveniri varietas cum additione aliqua; ergo et augmentum. Probatur, quia gloria Angelorum, et honor ex beatitudine hominum multum accidentaliter aucta est, et quotidie augetur. Et quando sunt in cælo, majorem quamdam accidentalem beatitudinem habent, quam cum sunt in terra, et quando actu res considerant, beatiore sunt accidentaliter, quam cum ab illis actibus cessant. Respondeo, ad hoc amplius declarandum distingui posse perfectiones has accidentarias, quatenus ex parte beati, vel possidentur solum in actu primo, et intrinseca potestate, vel etiam in actu secundo, seu possessione. Primo modo dicimus esse accidentia inseparabilia, et non recipere augmentum, nec variationem: posteriori autem modo posse aliquo modo, vel augeri, vel saltem variari. Declaratur imprimis in scientia rerum infusa de rebus supernaturalibus in proprio genere. Illam enim (ut credimus) habent Angeli præter visionem beatam, nam illam etiam habent homines beati, ut nunc suppono, et quoad hoc eadem est ratio de Angelis. Si ergo talis scientia in actu primo consideretur, totam illam receperunt Angeli in primo instanti suæ beatitudinis, quia ratione illius datur, et nulla fuit necessitas successionis. Loquor enim de scientia propria, non de cognitione quasi experimentalis rerum in particulari, et cum omnibus circumstantiis: nam de hoc genere cognitionis alia est ratio; ut dicemus. Propria vero scientia quoad lumen, vel species, simul infusa est. In usu vero illius scientiæ potest esse varietas actuum pro libertate Angeli beati, sicut est etiam in scientia naturali. Quia cum Angelus non possit omnia simul in proprio genere actu considerare, ad perfectionem et libertatem ejus pertinet, nunc unum, postea aliud contemplari. In hac autem varietate non dicitur proprie esse beatitudinis augmentum: tum quia per illam revera non augetur scientia, sed exercetur: tum etiam, quia illa mutatio semper fit in æquivalentem actum, et ita nunquam fit propria diminutio, vel auctio in accidentali beatitudine, etiam prout in actu secundo esse potest. Et quod de actibus seu perfec-

tionibus intellectus dicimus, et voluntate eandem rationem habent. Simileque est de actuali præsentia in loco coelesti, nam accidentalis illa perfectio per se ac principaliter consistit in jure possidendi talem locum: actualis autem mutatio loci valde materialis est, et ideo non facit diminutionem, vel augmentum in accidentali gloria secundum veram rerum æstimationem. Quia per illam mutationem non impeditur Dei præsentia, vel societas Sanctorum, et ab Angelis non fit nisi propter majorem Dei gloriam, et bonum hominum, ideoque potius pertinet ad accidentalem gloriam Angelorum, quod possint ita mutari, juxta id quod de sanctis dicitur Sapientiæ 3. *Sicut scintilla in arundinetis discurrunt.* Denique idem suo modo est de societate bonorum, hoc enim bonum crescere videtur in singulis sanctis, seu Angelis, quo plures quotidie gloriam illam consequuntur: sed illud augmentum est quasi necessario resultans ex præexistente gloria, facta in alio extremo mutatione.

5. *Tertia significatio et propria.* — *Prima assertio.* — Tertio igitur modo ad accidentalem beatitudinem pertinent quidam actus intellectus, et voluntatis, qui et circa objecta creata proxime versantur, et non consequuntur necessario essentialem beatitudinem, neque ab illa sunt inseparabilia, sed ex peculiari favore conceduntur, ut sunt revelationes extra verbum de rebus, et effectibus gratiæ, præsertim quando ex Dei libero decreto pendent, vel sunt de effectibus contingentibus futuris, vel internis mentis cogitationibus, quas ex vi scientiæ habitualis a principio creationis, vel beatitudinis Angelis infusæ per se cognoscere non possent, nisi denuo revelarentur. Ejusdem rationis sunt gaudia, et alii affectus circa res sic cognitæ: ut est illud gaudium de peccatore poenitentiam agente. De quo præcipue solent theologi loqui, sed eadem est ratio de simili gaudio aliorum bonorum operum, quale est illud apud Augustinum, in Soliloq., cap. 27: *Angeli congaudent gaudentibus de te. Quoties bona agimus gaudent Angeli,* etc. Gloria igitur in his actibus consistens peculiari ratione, et quasi per antonomasiam dicitur accidentalis, quia non solum est extra essentialiam, sed etiam neque per se secunda (ut sic dicam) convenit, sed est veluti accidens quintum prædicabile, quod a proprio distinguitur, et quasi contingenter substantiali beatitudini accrescit.

6. *Accidentalis beatitudo in Angelis potest augeri.* — De hac ergo accidentali perfectione beatitudinis communiter theologi docent posse

in sanctis Angelis augeri. Ita D. Thomas, in dicto, art. 9, et ibi cæteri. Et ad hanc accidentalem gloriam pertinet, quod idem D. Thomas, quæst. 57, art. 5, dixit, sanctis Angelis quædam mysteria gratiæ postea revelari, quæ in principio suæ beatitudinis non cognoverunt. Hoc etiam confirmant verba Domini Luc. 15. *Gaudium est in cælo super uno peccatore poenitentiam agente.* Imo ait Christus plus gaudere Angelos super uno peccatore poenitentiam agente, quam super nonaginta novem justis, ad significandam humano modo novitatem gaudii, ut Jansenius, in Concor., cap. 94, notavit, ex Cypriano, libr. de Exhortat. ad Martyr. Sicut etiam dicit Christus, Matth. 18, hominem habentem centum oves, inventa una, quam perdidit, plus de illa gaudere, quam de cæteris, qui novum, ac speciale gaudium de illa recepit. De hac etiam accidentali gloria recte intelligitur, quod Innocentius III, dicit, cap. *Cum Marthæ, de celebratione Missarum, § ultim.*, aliquos non reputare indignum, sanctorum gloriam usque ad iudicium augmentari. Non enim loquitur de essentiali gloria, de hoc enim non plerique, ut Innocentius III, sed pauci docuerunt, imo vix unus vel alter dixit augeri, et non in beatis hominibus, de quibus Innocentius loquitur, sed in sanctis Angelis. De accidentali autem gloria sanctorum hominum, quod augeatur usque ad diem Judicii, licet credibilius sit, noluit Innocentius tanquam certum id asserere, quia non est revelatum, nec omni dubitatione caret, ut dicemus. Ratio denique assertionis est, quia hoc augmentum in beatis fieri, non est contra rationem status beatifici creati, et limitari, imo eo ipse, quod limitationem habet ad perfectionem ejus spectat, ut saltem accidentaliter possit augeri.

7. *Prima interrogatio, an hoc augmentum Angeli mereantur de novo.* — *Prima opinio affirmans.* — *Negativa opinio verior.* — Circa modum autem, et causam hujus augmenti interrogari potest ulterius, an fiat ex novo merito, quod sancti Angeli habent in statu beatitudinis, vel unde proveniat. Aliqui theologi dicunt, Angelos bene ministrando hominibus mereri hoc augmentum, Richardus, in 2, distinct. 10, art. 1, quæst. 1, in 4, dist. 49, art. 5, quæst. 6, et Bonaventura 2, dist. 11, art. 2, quæst. 2, et ibi Gabriel, art. 3, dub. 2, probant, quia quantum ad illud gaudium Angeli sancti non sunt in termino, qui priusquam detur, carent illo, et sic sunt in via: ad illud ergo possunt illud mereri; ergo per meritum illud

acquirunt. Contrarium tamen verius est, quod docet D. Thomas, dicto art. 9, et sequuntur ibi communiter expositores, et Albertus, in 2, dist. 11, artic. ultim. Et ratio est, quia cum sint in termino simpliciter ultimo, jam non sunt in statu merendi. Ut enim aliquis sit in statu merendi, non satis est, quod careat re aliqua, ut Gabriel in sua ratione supponit, sed necesse est, ut sit in via ad merendum destinata ex divina ordinatione, quæ in Angelis, et regulariter in hominibus, est status fidei, et carentiæ visionis Dei, ut in lib. de Gratia, latius tractavimus.

8. Deinde explicatur, quia tribus modis intelligere possumus hoc augmentum accidentalis gloriæ in sanctis Angelis. Primo, ut proveniat solum ex nova præsentia objectorum, sine peculiari revelatione, vel illuminatione ex parte Dei, vel superiorum Angelorum, ut contingere potest in illo exemplo de peccatore poenitentiam agente: nam si poenitentia sit exterior, potest cognosci a sanctis Angelis per scientiam inditam, quam habent, et tunc sicut ex charitate diligunt homines, et ita de illorum salute gaudent. Ergo tunc nullum est necessarium meritum ad hujusmodi augmentum, quia Angelus per se et ex intrinseca virtute sua habet illos actus, et gaudium, quod illos comitatur. Secundo modo potest aliquid denuo revelari Angelis in ordine ad sua ministeria, ut quando Gabrieli revelata fuit Incarnatio, ut tali temporis, et modo exequenda, ut illam Virgini nuntiaret. Et tunc etiam necesse non est, ut ex parte Gabrielis aliquid peculiare meritum in patria præcesserit, quia illa revelatio non est illi facta, ut præmium alicujus operis, sed potius, ut principium, seu conditio necessaria ad exercendum ministerium, ad quod mittebatur. Tertio potest nova revelatio fieri Angelo, ut alicui alteri beato solum, quia est consentanea statui ejus, vel ut oret pro suis, vel sibi conjunctis, vel ut de eorum bonis specialiter gaudeat, ut quando revelantur fundatori religionis ejus felices successus, ut de illis gaudeat, et Deum laudet. Et tunc fieri quidem potest, ut illud sit accidentale præmium meritorum, non tamen in ipsa beatitudine factorum, sed eorum, quæ in via unusquisque habuit. Nam per illa meruit pervenire ad illum beatitudinis gradum, et statum, cui hujusmodi accidentales gloriæ perfectiones connaturales essent. Ergo neque ad variationem, vel (ut ita dicam) novitatem, vel augmentum hujus accidentalis gloriæ meritum est necessarium: neque illi statui consentaneum.

9. *Secunda interrogatio, cur hoc augmentum cessabit post diem Judicii.—Vera responsio.*—Hinc vero nascitur alia interrogatio, cur dicatur hoc augmentum duraturum usque ad diem Judicii, et non ultra. Quia etiam post diem Judicii erunt novæ cogitationes sanctæ, et nova gaudia in sanctis Angelis. Non enim sicut in visione, amore, et fruitione Dei nunc et in perpetuum immutabiles permanent: ita in eadem voluptate, et gaudio ex aliarum rerum, seu operum Dei cognitione post Judicii diem semper insistent, ergo etiam post illum diem idem augmentum accidentalis gloriæ in Angelis inveniri poterit. Respondeo vel negando illationem, vel utendo distinctione supra insinuata de variatione, et augmento. Ratio enim facta probat futuram esse in Angelis sanctis, vel aliis beatis aliquam variationem in gloria accidentali, etiam post diem Judicii, non tamen probat futurum esse augmentum, de quo divus Thomas, et alii theologi loquuntur, cum dictum terminum illis præfigunt. Declaratur: quia omnis variatio et omne augmentum gloriæ accidentalis incipit in sanctis ab intellectu, quia hæc gloria in actibus mentis consistit: et actus voluntatis originem trahunt ab actibus intellectus; ergo omnis nova accidentalis gloria incipit ab intellectu, id est, ab aliqua revelatione, vel consideratione jucunda, quæ novum gaudium parit. Quia ergo usque ad diem Judicii erunt novi effectus divinæ gratiæ, et Angeli sancti non cognoscunt illos omnes futuros, priusquam fiant, ideo semper possunt de illis novas revelationes accipere, et nova gaudia ex illorum cognitione consequi. Et in utroque augetur eorum gloria accidentalis, quia ei additur aliquid simile gloriæ præexistenti. Post diem autem Judicii cessabunt novi effectus gratiæ, et ideo cessabunt novæ revelationes, et nova gaudia, et ita cessabit illud augmentum. Quia vero sancti Angeli non semper actu considerant omnia, quæ extra Verbum cognoscunt, et de quibus gaudere possunt: ideo etiam post judicium non semper erunt in actuali omnium consideratione, et ideo poterunt varietatem aliquam in hac gloria accidentali habere, non tamen proprium augmentum: quia neque in cognitione crescunt, sed jam habitam exercent: neque eorum gaudium crescet, quia semper erit de rebus, de quibus jam gavisi fuere, et quando circa rem aliquam de novo suscipitur, cessat circa aliam: et ita nunquam fit proprium augmentum. Unde Christus Dominus, etiam nunc non potest habere augmentum in gloria accidentali, quia

omnia futura semper habet præsentia, et de omnibus idem recipit gaudium, et nihilominus secundum scientiam infusam potest varietatem in actuali consideratione distinctorum effectuum habere, quia per illam scientiam non omnia semper actu considerat. Idemque suo modo in Virgine sanctissima invenitur.

CAPUT IX.

UTRUM EX SANCTIS ANGELIS, QUIDAM ASSISTENTES, ET ALII MINISTRANTES SINT.

1. Absolvimus priorem hujus libri partem, in qua de beatitudine sanctorum Angelorum, eorumque veluti contemplativo statu tractare proposuimus. Nunc alteram aggredimur, in qua de ipsorum ministeriis, actibus, Hierarchiis, missionibus, apparitionibus, aliisque actionibus, quas vel circa nos, vel inter se propter nos exercent, dicendum a nobis est. Prius autem quam ad peculiare, et quasi specificas actiones descendamus, generaliter videndum est, an omnes Angeli in his externis actionibus, ac ministeriis occupentur, vel hoc sit aliquorum ordinum proprium: hoc autem, explicando propriam partitionem de Angelis assistentibus et ministrantibus, commode fiet.

2. *Dantur Angeli assistentes.* — *Dantur et ministrantes.* — Hæc autem divisio imprimis supponit Angelos sanctos Deo assistere: et a Deo etiam ad aliqua ministeria mitti, et utrumque est certissimum ex divina Scriptura. Nam imprimis de assistentibus Angelis loquitur Raphael, Tobia 12, dicens: *Ego sum Raphael unus ex septem, qui astamus ante Dominum.* Longe vero majorem numerum Angelorum assistentium Daniel vidit, dum ait, c. 7, *Millia millium ministrabant ei, et decies millies centena millia assistebant ei.* Et de eisdem assistentibus Angelis videtur loqui Joannes, Apoc. 5, cum ait: *Vidi, et audivi vocem Angelorum multorum in circuitu throni, et animalium, et seniorum, et erat numerus eorum millia millium dicentium, etc.* De Angelis item ad homines missis frequentissima sunt Scripturæ testimonia, Genes. 24, dixit Abraham servo, *Deus qui locutus est mihi, etc., ipse mittet Angelum suum.* Et Exod. 23. *Ecce ego mittam Angelum meum, qui præcedat te: et infra, Præceditque te Angelus meus.* Num. 20. *Quomodo clamaverimus ad Dominum, et exaudiverit nos, miseritque Angelum, qui eduaxerit nos, etc.* Et in Evangelio, *Missus est Angelus Gabriel, Luc. 1. et Matth. 26, dixit Christus:*

An putas, quia non possum rogare Patrem meum, et exhibebit mihi plusquam duodecim legiones Angelorum. Et Actor. 12, dixit Petrus, *Nunc scio vere, quia misit Dominus Angelum suum, etc.* Hoc ergo posito videndum superest, quomodo illa membra distinguantur: id an iidem sint Angeli assistentes, qui et ministrantes, licet illas denominationes diversis rationibus suscipiant, vel si distinguuntur, unde illa distinctio sumatur, et an tanta sit, ut assistentes nunquam ministrent, neque e converso. In qua re duæ sunt theologorum opiniones.

3. *Prima opinio docens omnes esse assistentes et ministrantes.* — Prima docet, omnes Angelos ab infimo usque ad supremum ministrare, ac mitti. Et ita non posse in hoc assistentes a ministrantibus perpetuo distingui. Ita sentiunt Alensis, 2 part., quæst. 36, memb. 3, et Scotus, in 2, dist. 10, quæst. 1, et ibi Durandus, quæst. 1, et Argentina, art. 1, et Gabriel, art. 2, Malonius, disp. 2, ubi alios refert. Idem sensit Marsilius 2, quæst. 7, art. 3, in 2 part. ejus, Molina, 1 part., ad quæst. 112. Allegari potest pro hac sententia Athanasius, serm. 2, contra Arian., circa finem, dicens: *Angeli sursum deorsum commeantes ministros se præbent, quod in serm. 3, ante medium magis declarat, dicens: Ad ministerium autem non unus, sed ex omnibus plures ad manus præsto sunt, quod Dominus, si velit, amandet. Multi enim Archangeli, multi Throni, multæ Potestates et Dominationes, millies millia, et decies millia centena millia ministrorum adsistunt et apparent, qui se promptos offerunt, ut emittantur:* ubi omnes assistentes vult etiam esse ministrantes. Et verba Danielis in hunc sensum tacite interpretatur.

4. Præcipuum fundamentum hujus sententiæ sumitur ex verbis Pauli ad Hebr. 1: *Omnes sunt administratores spiritus in ministerium missi.* Omnes enim sine ulla exceptione comprehendit, ut omnes a Filii majestate secernat. Adduntur etiam exempla ex sacra Scriptura quibus ostenditur, ex omnibus ordinibus etiam supremis Angelos mitti. Nam Isai. 6, Seraphim supremi ordinis ad Isaiam missus dicitur, et Genes. 3, Cherubim cum igneo gladio ante Paradisum collocatur. Et Ezech. 10, alia ministeria sanctorum Cherubim leguntur. Præterea Michael sæpe missus legitur, qui unus ex primis principibus dicitur Daniel 10, et Luc. 1, Gabriel dicitur missus ad Virginem, cum tamen, vel maximum omnium Angelorum, vel de supremo ordine fuisse, credibile videatur. Tum ex altitudine mysterii, ad quod annun-

tiandum mittebatur. Tum auctoritate Bernardi, serm. 1, in *Missus est.* Et Raphael ad Tobiam missus ex septem assistentibus se esse dixit, ut jam citavimus: illi autem septem assistentes dicuntur in conspectu Throni Dei esse Apoc. 1, utique tanquam præcipui inter assistentes.

5. *Secunda opinio contraria alios solum mitti, alios solum assistere.* — Secunda sententia docet Angelos assistentes et ministrantes presumptos, ita distingui, ut illi nunquam mittantur extra cœlestem curiam, hi vero ad ministeria exeant. Hæc fuit sententia D. Thomæ, 1 part., quæst. 112, art. 2 et 3, ubi vult assistentes nunquam ad actiones externas mitti, etiam per dispensationem Dei, et e contrario ministrantes, licet semper assistant videndo clare Deum, tamen extra Verbum nunquam edoceri immediate a Deo, sed per assistentes Angelos, quorum proprium est in ipsa claritate divinæ essentiæ divina mysteria revelanda conspiciere. Et hoc sequuntur ibi Cajetanus et nonnulli alii moderni. Et Capreolus 2, d. 10, ubi idem tenet Albertus, art. 3, referens, se alibi hoc prolixius tractasse. Idem affirmat Bonaventura ibi, art. 1, quæst. 2, Richardus, art. 11, quæst. 2, Ægidius, late quæst. 1 et 2, per totas. Qui omnes auctores in hoc conveniunt, quod tres ordines primæ Hierarchiæ, Seraphim, Cherubim et Throni ita assistunt, ut nunquam mittantur, et e contrario quinque ordines inferiores: scilicet Principatus, qui est secundus ordo secundæ Hierarchiæ, et omnes inferiores, scilicet Potestates, Virtutes, Archangeli et Angeli sint proprie ministrantes. De quarto vero ordine omnium Angelorum, seu primo secundæ Hierarchiæ, scilicet, Dominationibus, est aliqua dissensio. Nam D. Thomas supra, art. 4, dicit etiam assistere et nunquam mitti, et sequuntur Ægidius et alii Thomistæ, Richardus vero insinuat Dominationes etiam mitti, alii vero doctores nihil explicant.

6. *Probatur.* — Sed omisso hoc puncto (de quo infra dicam) sententia hæc potissimum fundatur in auctoritate Dionysii, lib. de cœlest. Hierar., nam prius cap. 7 et sequentibus, regulam generalem constituit, quod Angeli assistentes foris ad ministrandum non exeunt, et postea cap. 13, ne admittat exceptionem de Seraphim misso ad purganda labia Isaiæ, varie locum illum interpretatur, ut postea videbimus. A quo non audet discedere Gregorius, hom. 34, in Evangel., licet rem omnino non definiat. Rationem vero addit D. Thomas, quia certum est, Deum secundum legem communem gubernare inferiora per superiora: quamvis